

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 312/2011-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť V. V., O., zastúpenej advokátom JUDr. S. K., V., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 3/2011 z 27. januára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. V. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. mája 2011 doručená sťažnosť V. V. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 ústavy uznesením

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obdo 3/2011 z 27. januára 2011 (ďalej aj „namietané uznesenie najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola v konaní vedenom Okresným súdom Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 11 Cb 8/2010 v procesnom postavení žalovanej. Predmetom tohto konania bolo rozhodovanie o žalobe obchodnej spoločnosti S., a. s. (ďalej len „žalobkyňa“), o zaplatenie 3 692,17 € s príslušenstvom z titulu neoprávneného odberu zemného plynu podľa § 59 ods. 1 písm. d) zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pričom okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 11 Cb 8/2010-70 zo 17. marca 2010, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 11 Cob 46/2010-104 z 26. októbra 2010 odvolaním sťažovateľky napadnutý prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdil. Napriek tomu, že sťažovateľka v odvolaní proti označenému prvostupňovému rozsudku uviedla, že nesúhlasí s rozhodnutím odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania, krajský súd jej požiadavke nevyhovel. Tým mala byť sťažovateľke podľa jej názoru odňatá možnosť konať pred súdom a na tomto tvrdení založila aj svoje presvedčenie o existencii dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

V dovolaní proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu sťažovateľka namietala, že v konaní predchádzajúcom jeho vydaniu došlo k vadám uvedeným podľa § 237 OSP, a tiež to, že spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Ďalšie dovolacie námietky sťažovateľky smerovali proti tomu, že ju krajský súd chybné nepovažoval za spotrebiteľku vo vzťahu k žalobcovi, ako aj proti tomu, že vo veci súdy oboch stupňov aplikovali vo veci iné ustanovenia, než aké správne aplikovať mali.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Obdo 3/2011 z 27. januára 2011 dovolanie sťažovateľky proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu ako neprípustné odmietol. Proti namietanému uzneseniu najvyššieho súdu (ktoré sťažovateľka nesprávne označuje ako

rozsudok, pozn.) smeruje sťažnosť, keďže sťažovateľka je presvedčená, že ním došlo k porušeniu jej práv označených v sťažnosti.

Sťažovateľka poukazuje na obsah svojich písomných podaní a vyjadrení v tejto právnej veci a osobitne akcentuje svoje výhrady voči tomu, že najvyšší súd odobril postup krajského súdu, ktorý na prerokovanie jej odvolania nenariadil pojednávanie. Vyjadruje nesúhlas s názorom uvedeným v odôvodnení potvrdzujúceho rozsudku krajského súdu, podľa ktorého keďže *„žalovaná v tomto spore vystupuje ako podnikateľka, nie sú aplikovateľné ustanovenia § 51 až 53 Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách“*. K tomu uvádza, že aj keď je podnikateľkou, nepodniká v oblasti energetiky, preto mala byť posudzovaná iba ako spotrebiteľka.

Najzávažnejšie pochybenie najvyššieho súdu (rovnako pred ním krajského súdu) spočíva podľa sťažovateľky *„v tom, že ani NS SR ani odvolací súd vôbec neuvažovali o možnosti, že by údaj o spotrebe plynu na znalecky skúmanom plynomery sťažovateľ[ky] (žalovanej) mohol byť spoľahlivý“*.

Podľa sťažovateľky *„Bolo správne a dôvodné postupovať v súdenom prípade aplikáciou ustanovenia § 59 ods. 2 zákona č. 656/2004 Z. z., pretože údaje na číselníku predmetného plynomera (ktorý meral spotrebu plynu sťažovateľ[ky] a aj ju odmeral, sú hodnoverné, objektívne.“*

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom rozhodol tak, že vysloví porušenie jej práv označených v sťažnosti uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 3/2011 z 27. januára 2011, zároveň namietané uznesenie zruší (tiež nadväzujúce predchádzajúce rozsudky krajského súdu a okresného súdu) a vráti vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 ústavy namietaným uznesením najvyššieho súdu.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným

právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní preskúmal sťažnosť z hľadiska toho, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). Konanie pred ústavným súdom je navyše ovládané princípom dispozitívnosti, ktorý vylučuje, aby ústavný súd zapájal do konania o sťažnosti iný všeobecný súd bez výslovného návrhu sťažovateľa.

Týmito pravidlami sa ústavný súd spravoval aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky. V danom prípade to znamenalo, že ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť iba z hľadiska možného porušenia označených práv sťažovateľky zaručených ústavou a dohovorom najvyšším súdom, t. j. v rozsahu korešpondujúcom s návrhom na rozhodnutie vo veci samej (petitom).

Podľa ustáleného právneho názoru ústavného súdu účelom práva na súdnu a inú právnu ochranu vrátane práva na spravodlivé konanie je zaručiť každému prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný vrátane odvolacieho konania či konania o dovolaní. Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07). Rovnako ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak nimi alebo konaniami, ktoré mu predchádzalo, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Ústavný súd pripomína, že súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku (odvolania či dovolania) uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného odvolania či dovolania vôbec boli naplnené.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené predovšetkým konštatuje, že argumentácia uvedená v sťažnosti a skutkové vymedzenie zásahov do označených práv sa v prevažnej miere netýkajú konania a rozhodnutia, vo vzťahu ku ktorému žiada sťažovateľka od ústavného súdu vyslovenie porušenia jej práv podľa ústavy a dohovoru (teda sa netýkajú namietaného uznesenia najvyššieho súdu), ale smerujú, okrem jednej výnimky, voči namietaným pochybeniam, ku ktorým malo dôjsť v konaní pred krajským súdom, resp. okresným súdom. Najvyšší súd ako súd dovolací totiž v rámci konania o dovolaní vôbec nepristúpil k vecnému preskúmaniu rozsudku krajského súdu č. k. 1 Cob 46/2010-104 z 26. októbra 2010 a neposudzoval správnosť skutkových a právnych záverov založených na dokazovaní, keďže, ako uviedol, tieto *„by bolo možné v dovolacom konaní posúdiť až v prípade, ak by bolo dovolanie prípustné (ide o dôvody, ktoré síce môžu zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť)“*. O taký prípad v prejednávanej veci nešlo. Z uvedených teda vyplýva, že posúdenie, či rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, prichádza do úvahy iba vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné.“

Keďže najvyšší súd, ako už bolo spomenuté, dovolanie sťažovateľky odmietol podľa § 243b ods. 5 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, neobstojí námietka sťažovateľky, že sa nevysporiadal s jej námietkami v súvislosti s právnymi vzťahmi medzi ňou ako žalovanou a žalobkyňou a nedal odpoveď na dovolaním nastolené otázky. Nevyhnutnou podmienkou možného posudzovania týchto otázok v nadväznosti na predmet sporu by musela byť prípustnosť dovolania, čo v danej veci splnené nebolo. Najvyšší súd

preto nepochybil, ak sa nezaoberal dovolacími námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa napr. jej tvrdením o nesprávnom posúdení skutkového stavu odvolacím súdom a v spojitosti s tým posudzovaním možnosti vierohodnosti nameranej spotreby plynu na preskúvanom elektromere sťažovateľky, resp. otázkou, či množstvo plynu, ktoré žalobkyňa požadovala ňou uhradiť, mohlo byť vôbec reálne odobraté.

Vo vzťahu k týmto tvrdeným nedostatkom namietaného uznesenia najvyššieho súdu je preto sťažnosť zjavne neopodstatnená.

Už spomínanou jedinou námietkou sťažovateľky, ktorou sa najvyšší súd mohol v okolnostiach danej veci zaoberať a aj zaberá, je tvrdenie, že jej bola postupom krajského súdu odňatá možnosť konať pred súdom tým, že krajský súd nenariadil na prerokovanie jej odvolania pojednávanie, hoci to výslovne požadovala.

Najvyšší súd sa v namietanom uznesení podrobne zaoberal prípustnosťou dovolania z hľadiska dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f) OSP uvádzajúc:

„Dovolateľ v dovolaní prípustnosť dovolania zakladá tým, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. V ustanovení § 237 sú taxatívne uvedené dôvody, ktoré zakladajú prípustnosť dovolania, lebo v konaní došlo k vadám taxatívne v tomto ustanovení uvedených. Dovolací súd je vždy povinný prihliadnuť na tieto procesné vady, aj keď ich účastník nenamieta.

Podľa § 237 písm. f) O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Dovolateľ naplnenie ust. § 237 písm. f) O. s. p. vidí v tom, že odvolací súd o dovolaní žalovanej rozhodol bez nariadenia pojednávania na neverejnom zasadnutí. Dovolateľ poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 2 Cdo 170/2005 a uviedol, že rozsudkom odvolacieho súdu boli porušené princípy spravodlivosti konania.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí

však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postup súdu bol vylúčený.

Odvolací súd vždy nariadi pojednávanie v prípadoch uvedených v ust. § 214 ods. 1 O. s. p. Je na úvahe odvolacieho súdu, či v ostatných prípadoch nariadi pojednávania. Odvolací súd postupoval v súlade s Občianskym súdnym poriadkom, keď v danej veci nenariadil pojednávanie, nakoľko dôvod uvedený v § 214 ods. 1 O. s. p. nebol daný. V predmetnej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, skutkový stav veci bol zistený správne a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem, z toho plynie, že nariadenie pojednávania bolo na vôli odvolacieho súdu, a tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovanej.“

Z citovanej časti odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu zjavne vyplýva, že tento sa s argumentmi sťažovateľky týkajúcimi sa jej tvrdenia, že jej bola postupom krajského súdu odňatá možnosť konať pred súdom [dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) OSP, pozn.], podrobne a pritom ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal, uvádzajúc konkrétne dôvody, prečo nebolo potrebné v danom prípade nariadiť pojednávanie. Ústavný súd sa so závermi najvyššieho súdu stotožňuje, a preto považuje za postačujúce na nich v podrobnostiach len poukázať.

Po oboznámení sa so súvisiacou spisovou dokumentáciou ústavný súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že aj táto námietka sťažovateľky je zjavne neopodstatnená, keďže v posudzovanej veci boli splnené všetky podmienky na to, aby krajský súd postupoval podľa § 214 ods. 2 OSP, t. j. rozhodol o odvolaní bez nariadenia pojednávania.

Napokon je potrebné uviesť, že krajský súd preskúmal rozhodnutie odvolacieho súdu aj z toho hľadiska, či nie je postihnuté niektorou z väd taxatívne uvedených v § 237 písm. a), b), c), d), e) a g), pričom ani k takémuto záveru nedospel.

V tejto súvislosti ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na meritórne rozhodnutie o dovolaní, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu,

a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Právo na súdnu ochranu (ako aj právo na spravodlivé súdne konanie) sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravuje § 236 a nasl. OSP. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písm. a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti uzneseniu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 239 OSP.

Dovolacie námietky sťažovateľky tak, ako boli formulované v jej dovolaní spísanom advokátom, bolo potrebné vyhodnotiť ako námietky týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré však samej osebe prípustnosť dovolania nezakladajú. Nesprávne právne posúdenie veci je len jedným z dôvodov, ktorým možno inak prípustné dovolanie v zmysle § 241 ods. 2 OSP odôvodniť.

Najvyšší súd rozhodol vo veci sťažovateľky spôsobom, s ktorým sťažovateľka síce nesúhlasí, ale namietané uznesenie bolo primeraným spôsobom odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd v danom prípade nie je

oprávnený ani povinný nahrádzať. Ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone.

Ústavný súd vychádzajúc z uvedeného konštatuje, že v dovolacom konaní nedošlo k odňatiu možnosti preskúmania napadnutého výroku odvolacieho súdu, pretože najvyšší súd postupoval v súlade s normami občianskeho súdneho konania, ak odmietol dovolanie proti rozhodnutiu krajského súdu ako neprípustné a také, ktorým sa sťažovateľke neodňala možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP]. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odopretie prístupu k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku. Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 3/2011 z 27. januára 2011 obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov a nejde o arbitrárne rozhodnutie nezlučiteľné s aplikovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

Z uvedených skutočností vyplýva, že medzi namietaným uznesením najvyššieho súdu a možnosťou porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (v spojení s čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 ústavy) nie je taký vzťah, ktorý by odôvodňoval prijatie sťažnosti na ďalšie konanie po jej predbežnom prerokovaní. Ústavný súd preto sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júla 2011